

บทนำ

สี่ปีก่อน กรุงเทพมหานคร

อิสระ ลักษณะนารา มองคนที่เดินลงจากตึกคณะในมหาวิทยาลัย
ชื่อดังของรัฐด้วยนัยน์ตาวาววาม

หญิงสาวที่มาพร้อมกับเพื่อนร่วมคลาสมีลักษณะโดดเด่น ไม่ถึงขั้น
สวยเฉียบ แต่ความงามของเธอเป็นประกายยิ่งมองยิ่งชวนติดต้องใจ
เมื่อประกอบกับร่างอวบอ้อมด้วยส่วนโค้งเว้าที่ซ่อนอยู่ใต้ชุดนักศึกษา
หลวมๆ มองผิวเผินเหมือนอวบอ้อมไปสักนิดตามสมัยที่นิยมสาวหุ่น
เพรียวบาง ทว่าดูเร้าอารมณ์ให้ชายหนุ่มใฝ่ฝันถึง

“น้องแพรว”

“พี่อิส” เจ้าของชื่อหันมองเขาเช่นเดียวกับนักศึกษาส่วนใหญ่
ที่อยู่บริเวณนั้น และชายหนุ่มก็รู้ตัวว่ามักได้รับความสนใจทั้งจาก
รูปลักษณ์และชื่อเสียงของตน เพราะเขาคือลูกชายของนักธุรกิจใหญ่
ที่มีนามสกุลเป็นที่นับหน้าถือตาและร่ำรวยระดับประเทศ

“พี่มารับน้องแพรวไปทานข้าว” บอกแล้วมองเพื่อนของเธอ
ที่ทำท่าเลอหลอ “จะชวนเพื่อนด้วยก็ได้นะครับ”

อุณากรรณกะพริบตาเพราะไม่ได้นัดกันไว้ ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเขาจะ
มา แม้ชายหนุ่มจะตามเที่ยวไล่เที่ยวชื่อเธอเป็นเวลาหลายเดือนแล้ว

แต่เพราะเขาเป็นรุ่นพี่ปริญญาโทปีสุดท้ายในคณะเดียวกันจึงไม่ยาก
หักหน้า

“ขวัญกับเก้ชวนกินข้าวที่ร้านอาหาร” บอกพลางส่งสายตาให้
ขวัญจิราและเก้ช่วยพูด “คือเรามีนัดตักกันค่ะ”

“น้องขวัญกับน้องเก้ไม่เบื่อกับข้าวที่ร้านอาหารบ้างเหรอครับ
ร้านที่พี่จะพาไปเพิ่งเปิดใหม่ แต่คนแน่นมาก โชคดีที่พี่จองโต๊ะได้”

สองสาวมองหน้ากันนิดเดียวเพราะพอรู้ว่าอะไรเป็นอะไร แต่
เกรงใจนามสกุลดังของหนุ่มรุ่นพี่เหมือนกัน

“อีกไม่กี่วันก็สอบแล้ว เราไม่อยากออกไปไหนไกลนะสิคะพี่อัส”
ขวัญจิราบอกเสียงอ่อย เพราะมีนิสัยขี้เกรงใจ

“ถ้าอยากหาคนช่วยติวเพิ่ม ก็บอกพี่ได้เลยนะครับ”

“ขวัญเป็นคนดีทำให้เราค่ะ เพราะเรียนเก่งกว่าทุกคน” อุณากรรณ
บอกเสียงอ่อน หันมองเพื่อนเป็นเชิงขอเวลานอกเพราะดูเหมือนจะไม่มี
ใครช่วยได้ ก่อนเดินนำอิสระมาทางหนึ่ง

“พี่ไม่โทร. มาก่อนเพราะน้องแพรวปฏิเสธตลอดว่าไม่ว่าง”

ชายหนุ่มโอดครวญทันทีเมื่อเดินออกมาได้รั่มไม้นอกอาคาร
ถือโอกาสยื่นหน้าเข้ามาเกือบชิดอย่างสนิทสนม แม้อุณากรรณจะ
ถอยห่างในระยะที่เหมาะสม นึกล้าพองใจเพราะผิวแก้มเนียนใสกลายเป็น
สีชมพูระเรื่อ

“ใครๆ ก็บอกว่าพี่อัสมีแฟนแล้ว”

“ถ้ามี พี่จะมาหาน้องแพรวได้ยังไงครับ”

“เพื่อนของคุณจินนี่คงไม่โกหกแพรวระมังคะ” หญิงสาวเอ่ย
ชื่อเล่นของ จินต์จุฑา กฤตาทกุล นักศึกษาปีสุดท้ายภาคอินเตอร์
ในมหาวิทยาลัยเดียวกัน เป็นรุ่นพี่ต่างคณะของเธอ และไฮโซแถวหน้า
รุ่นใหม่ของเมืองไทย

ในขณะที่อิสระจบปริญญาตรีจากสหรัฐอเมริกามาได้สามสี่ปี

จึงกลับเมืองไทย และใช้ชีวิตตามประสาหนุ่มรูปหล่อพอรวยจนถูก
กตตันจากครอบครัวให้เรียนต่อปริญญาโท มิเช่นนั้นก็จะไม่ได้ตำแหน่ง
ผู้บริหารตามที่ต้องการ

“พี่กับจีนนี่เป็นเพื่อนกัน” อิศระทำท่าไม่พอใจ “ใครมาพูดให้
น้องแพรเข้าใจผิดแบบนี้ครับ”

การทำให้ผู้อื่นเดือดร้อนไม่อยู่ในวิสัยของอุณากรรณ จึงได้แต่
ส่ายหน้า “ช่างเถอะค่ะ”

“ช่างยังงี้ มาทำให้น้องแพรเข้าใจผิดขนาดนี้”

“ถ้าไม่ใช่ เขาจะมากันท่าพี่อัสให้คุณจีนนี้ทำไมคะ” ตามเสียง
อ่อน

“ไม่อยากจะโทษสภาพสตรีหรือกนะครับ แต่จีนนี่คงมีใจให้พี่
อยู่บ้าง” ชายหนุ่มถอนใจ มองเธอด้วยสายตาอ่อนวอนขอให้เชื่อ “เรา
เจอกันตามงานสังคมบ่อยๆ เพราะครอบครัวกับธุรกิจ แต่สายตาของ
พี่มีให้น้องแพรคนเดียว”

“เธอดูเหมาะสมกับพี่อัสออกค่ะ”

“ผู้หญิงอย่างจีนนี่หาได้ถมไป” สายตาหนุ่มเจ้าชู้อ่อนเชื่อมลง
อีก “แต่ผู้หญิงอย่างน้องแพรหาไม่ง่ายเลย”

หญิงสาวที่เพิ่งพ้นวัยสาวน้อยมาไม่นานนี้กระดาก เพราะแม้
จะมีชายหนุ่มมาชายชนมจีบไม่ใช่น้อย แต่พวกนั้นถ้าไม่กระเจิงด้วย
ฝีมือของตัวร้ายที่เป็นน้องสาวคนสุดท้องของบ้าน ก็มักจะยอมแพ้
เพราะท่าทางนุ่มนวลแบบเสมอต้นเสมอปลาย แต่จีบเท่าไรก็ไม่มีอะไร
คืบหน้าของเธอเอง

ต่างกับอิสระที่มุ่งมั่นเที่ยวไล่เที่ยวซื้อและทุ่มเทมาหาถึงคณะ
พร้อมของฝาก ซึ่งแม้เธอจะเพียรส่งคืนอย่างเครื่องประดับราคาแพง
หรือกระเป๋า เขาก็หาของอื่นที่มีค่าน้อยลงมาให้อย่างดอกไม้ ขนม
และหนังสือที่รู้ว่าเธอชอบ

“แพรวไม่ได้พิเศษขนาดนั้น อย่างพี่อัสคงหาที่ดีกว่าได้เยอะแยะ”

“แต่หัวใจของพี่เป็นของน้องแพรวแล้ว ถึงดีกว่าพี่ก็ไม่สนใจ”

อุณากรรณเมินหน้าหนีอย่างอ่อนใจ ก่อนสะดุ้งเมื่อมือเล็กถูกรวบกุมดี้อๆ “พี่อัส!”

“ออกไปทานข้าวกับพี่นะครับ ให้น้องขวัญกับเก้ไปด้วยก็ได้ถ้า น้องแพรวกลัวพี่”

อุณากรรณยังไม่ทันปฏิเสธ เพราะตึงมือที่ถูกเขายัดของบางอย่างให้ขึ้นมาดูอย่างสงสัย

ภาพที่สายตาคอนอื่นเห็นจึงเหมือนหนุ่มสาวกำลังเกี่ยวพาหยอกเย้ากันตามปกติ

“นี่อะไรคะ” ถามเมื่อเทวัตถุแวววาวออกจากถุงกำมะหยี่เล็กๆ

“พี่ไปงานแสดงสินค้ากับแม่มา เห็นมันน่ารักดีเลยซื้อมาฝาก”

ของที่ว่าคือสร้อยข้อมือไข่มุกเม็ดเล็กสลับกับพลอยสีเหลี่ยมดีไซน์ทันสมัย ซึ่งคงมีราคาค่างวดไม่น้อย ถึงครอบครัวของเธอจะไม่ร่ำรวย แต่อุณากรรณคุ้นเคยกับของพวกนี้ดีเพราะมารดามักนำออกมาขจัดธุในยามว่าง พี่สาวซึ่งเป็นนักแสดงมีชื่อในบทนางร้ายอย่าง ซาฎุอาหรือฟุดพิชฎาก็มีของมีค่าเช่นนี้พอสมควร และส่งต่อให้เธอใช้บ้าง

“ของจริงนี่คะ”

“จะให้พี่ซื้อของปลอมมาให้คนพิเศษอย่างน้องแพรวได้ยังไง”

เขาทำเสียงน้อยใจเหมือนโดนดูถูก

อุณากรรณรีบสั่นหน้า “แพรวไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้น แต่พี่อัสก็รู้ว่าแพรวไม่รับของที่มีราคา”

เธอเก็บของใส่ถุงกำมะหยี่สีดำส่งคืน แต่อัสระกกลับกุมมือลงทับ “น้องแพรวไม่เคยรับอะไรจากพี่เลย”

“เพราะแพรวรับไม่ได้” เสียงอ่อนจริงจั่งขึ้นเช่นเดียวกับสายตา

“มันไม่เหมาะสม”

“พี่อยากให้ของขวัญวันเกิดกับคนที่พี่รัก ก็ไม่ได้หรอกครับ”

“พี่อิสรู้ได้ยังไงว่าวันนี้เป็น...”

“อะไรที่เกี่ยวกับน้องแพร พี่ก็ต้องรู้จนได้”

หญิงสาวชะงักไปชั่วขณะ เป็นเวลาที่มีอย่างถูกกุมไว้เมื่อเสียงของผู้มาใหม่ดังขึ้น

“แหม ในมหาวิทยาลัยแท้ๆ ก็ยังไม่มีควมสำรวมเลยนะ”

“ถึงเนื้อถึงตัวกันแบบนี้ เขาถึงว่าหึงๆ หยิบขึ้นปลาหมึก พวกหน้าใสแอบแสบนี่ไว้ใจไม่ได้จริงๆ ลิน่า!”

คุณากรรณดึงมือออกอย่างตกใจจนถูกกำมะหยี่หลุดมือตั้งแต่ประโยคแรก ทั้งคู่หันไปมองสามสาวนักศึกษาในเครื่องแบบ ซึ่งหนึ่งในนั้นมี จินต์จุฑา กฤดากุล รวมอยู่ด้วย แต่คนเอ่ยประโยคข้างต้นเป็นเพื่อนที่มาด้วยกัน

“จินนี่” อิศระอุทาน หน้าเปลี่ยนสี

“วันนี้อิสจะเข้ามาหา’ลัยก็ไม่บอกจินนี่บ้างเลยนะคะ”

น้ำเสียงแฝงความเย็นชาของไฮโซสาวทำให้คุณากรรณหลบตามองพื้นอย่างไม่สบายใจ

“อ้าว นี่อะไรหนอ” เพื่อนคนหนึ่งของจินต์จุฑาเดินมาใกล้ก้มลงเก็บถูกกำมะหยี่ขึ้นมาเปิดเตดูอย่างถือวิสาสะ “ไข่มุกประดับเพชรพลอย น้ำดีชะด้วย พี่อิสซื้อมาให้แม่...อ่า น้องเขาหรวอคะ เธอซื้ออะไรนะ”

“แพรคะ”

“เป็นอะไรกับพี่อิส”

“น้องแพรเป็นรุ่นน้องที่คณะของพี่” อิศระเป็นคนตอบแทน

“จินนี่จำได้ว่าน้องเขาอยู่ปีสาม แต่อิสเรียนโทเทอมสุดท้ายไม่ใช่หรวอ” คราวนี้จินต์จุฑาถามเอง

“ให้เกียรติกันบ้างสิครับ จีนนี่”

ประโยคนั้นทำให้ไฮโซสาวหน้าตึงขึ้นทันตา “ฉันก็แค่สงสัย”

“เป็นแค่รุ่นน้อง ทำไม่ถึงชื่อของมีค่าขนาดนี้ให้กันคะ” เพื่อน
ของจินต์จุฑาที่ชื่อจอมนรีไม่เลิก

“มันเรื่องส่วนตัวของพี่!”

“จอมก็แค่สงสัยเหมือนใครๆ ที่รู้ว่าพี่อิสคบอยู่กับจีนนี่” นักศึกษารุ่นพี่ปรายตามองอุณากรรณด้วยสายตาชนิดที่ทำให้เธอตัวชาด้วยความละอาย “ทำไมยังมาเกาะเกาะสาวอื่นได้”

“พวกเราไปเถอะ” ไฮโซสาวบอกเพื่อนเสียงเย็น หลังเหลือบมองรุ่นน้องด้วยหางตาแค่นิดเดียว

จอมนรีซึ่งเป็นคนหยิบตักน้ำดื่มขึ้นมาจากพื้น จึงยัดมันคืนใส่มือของอิสระด้วยอาการสะบัดเล็กน้อยก่อนเกาะแขนจินต์จุฑาเดินห่างออกไป แต่เธอยเหมือนจะให้คนข้างหลังได้ยินด้วย

“เป็นฉันคงไม่ยอม ถ้าจะหยามกันขนาดนี้ ใครก็รู้ว่าพี่อิสเป็นแฟนกับจีนนี่ ทำแบบนี้มันหักหน้ากันชัดๆ”

“เธอก็อย่าพูดให้จีนนี่คิดมากเลย” คณางค์ประนีประนอม
“ให้เขาเคลียร์กันเองดีกว่า”

“ฉันกับอิสยังไม่ได้เป็นแฟนกัน” คนกลางชัดขึ้น

“อ้าว!”

“เป็นแบบนี้ก็ดี ฉันจะได้เวลาไปพิจารณาคนอื่น” ไฮโซสาวบอกเสียงเรียบแต่แฝงความขมปร่า

อุณากรรณได้ยื่นชัดเกือบทุกประโยคก่อนทั้งกลุ่มจะลืบทัวอาคารไป เช่นเดียวกับเห็นสีหน้าของหนุ่มรุ่นพี่ที่ทำให้เธอลอบถอนใจ “ถ้าไม่มีอะไรแล้ว แพรขอตัวก่อนนะคะ”

อิสระที่ลืมหันกลับไปหน่อยเพราะมีชนักติดหลังรีบท้วง “ได้ยังไงครับ

พี่บอกแล้วว่ามารับน้องแพรไปทานข้าว”

“พี่อิส อย่าทำอย่างนี้เลยค่ะ” ประโยคนั้นอ่อนหวานเยือกเย็น ไม่มีที่แววกกล่าวหาหรือถือโทษ

แต่ทำให้หนุ่มหล่อหน้าเจี๋ยนลงด้วยความละอายและเจ็บใจปะปนกัน “พี่บอกแล้วว่าไม่ได้เป็นอะไรกับจินนี่”

อุณากรรณยิ้มบางและส่ายหน้า “แพรต้องไปแล้ว เดี่ยวจะไม่มีเวลาตีว ช่วงบ่ายยังมีคลาสต่อ”

เอ่ยจบก็หันหนี แต่ถูกดึงต้นแขนไว้ คราวนี้หญิงสาวแคล่ดสายตามองมือของหนุ่มรุ่นพี่ และเงยหน้ามองเขาด้วยสายตาที่ทำให้อิสระريبปล่อยมือทันควันซึ่งไม่ใช่วิสัยของเขา

“พี่...ขอโทษ พี่แค่จะให้ของ”

“ให้ของขวัญรุ่นน้องในคณะ แค่นมเค้กสักชิ้นหรือคำอวยพรดีๆ ก็พอค่ะ”

“พี่ไม่เห็นน้องแพรเป็นแค่รุ่นน้องในคณะ”

“ถ้าเป็นแค่นักศึกษาร่วมมหาวิทยาลัย ก็ยังไม่ต้องให้อะไรใช่ไหมคะ”

อิสระสะอึก ไม่คิดว่าสาวหน้าหวานเข้ายวนแสนเรียบร้อยที่เคยรู้จักจะสวนกลับแบบนี้

เธอกำลังขุ่นนะคิดว่าถ้าเขาไม่ยอมรับความสัมพันธ์ที่เสนอ ทั้งคู่ก็เป็นได้แค่คนแปลกหน้า

“แต่พี่รักน้องแพร ถ้าพี่เคลียร์ตัวเองได้?”

อุณากรรณมองเขาอย่างฉงน “พี่อิส รู้หรือเปล่าคะว่าแพรชอบทำอะไรเวลาร้าง”

“เอ่อ...”

“พี่อิสรู้จักครอบครัวของแพรหรือเปล่า”

“น้องแพรเหลือแม่คนเดียว มีพี่สาวกับน้องสาวอย่างละคน

พี่สาวเป็นดาราชื่อซาญา”

หญิงสาวยิ้มเพราะเขาหาข้อมูลส่วนตัวของเธอมาดีพอใช้ “แล้วน้องสาวล่ะ”

“ดูเหมือน...จะเป็นนิสิตใหม่ที่นี่”

“รู้ใหม่คะว่านิสัยแกล่เป็นยังไง”

“โอ้ พี่ไม่เคยเห็นแกล่กัหน่อย แต่จะคบกับน้องแพรต้องผ่านด่านที่บ้านก่อนหรือครับ”

อุณากรรณทำท่าเหมือนกำลังขุ่น ซึ่งคนมองไม่มีทางเข้าใจความหมาย “ช่างมันเถอะคะ”

เธอเหลือบมองนาฬิกาข้อมือและยิ้มเป็นเชิงบอกลา ก่อนหันหลังเดินกลับทางเดิมด้วยกิริยาชดช้อยแต่รวดเร็วโดยไม่ลังเล

ต่อเมื่อร่างของคนนำเสนหาลับตัวอาคาร ไบหน้าหล่อเหลา จึงกระด้างขึ้นเป็นคนละคน

“แม่เอ๊ย!”

“ได้ข่าวว่ามึงทะเลาะกับจินนี่อีกหรือวะ”

วโรตม์เอ่ยทักเป็นประโยคแรกหลังชะงักตัวมาตบ่าของอิสระ ที่เดินมานั่งร่วมโต๊ะในห้องวีไอพีกระจกของผับดังกลางกรุง ที่มีบรรดาคคนดัง ผู้มีชื่อเสียง และแหววงคนมีเงินแหวเวียนมาพบปะกันมาก เพราะหนึ่งในหุ้นส่วนของสถานบันเทิงเป็นคนที่ค่อนข้างมีอิทธิพลในวงการ และจัดออปชั่นเสริมซึ่งมีแควงในที่รู้จักมาบริการลูกค้า

“ผู้หญิงอะไรก็ไม่รู้ ชี้หึงฉิบหาย!” อิสระสบถ

“มึงทำอะไรให้เขาหึงหรือเปล่าล่ะ” วโรตม์แหวด้วยท่าทางประกอบมือหยาบโลนแล้วหันไปพยักพแหวดีให้สาทิสกับอนุชิตที่นั่งร่วมโต๊ะอยู่ก่อน “ได้ข่าวว่าแหวไปหาน้องแพรถึงคณะ แล้วจินนี่ไปเจอเข้าไม่ไ้หรือวะ”

“เจอแล้วยังไง จินนี่ไม่ใช่เมียกูซะหน่อย”

“อ้าว นั่นลูกสาวคุณถามกับคุณพนิดา กฤดากุล เชียวนะ มึงจะหาผู้หญิงที่ไหนเพอร์เฟกต์กว่าเขาได้” อนุชิตว่า

“น้องแพรของมึงสวยน่ารักก็จริง แต่ไม่เห็นจะน่าติดใจขนาดนั้นนี่หว่า” สาทิสให้ความเห็น

“กูกลับเห็นว่าน้องแพรนะสวยน่า...กว่าจินนี่เยอะ” วโรตม์บอกและต้องหลบปลายเท้าของอิสระที่ยันเฉียดสี่ข้างจนร้องไวยวายน “เฮ้ย! ชมแค่นี้มึงถึงกับตีปกลุยอะ”

“พวกมึงห้ามพูดถึงน้องแพรของกูแบบลามกอย่างนั้น กูไม่ชอบ”

“ที่กับจินนี่ที่คบกันไม่เห็นมึงถือ”

“จะถือยังไง มึงเองก็เคยๆ อะไรกับจินนี่ไม่ใช่หรอ” อิสระเหลือบมองอนุชิต ลูกชายคนเดียวของรองผู้บัญชาการสำนักงานตำรวจฯ ที่บิดากำลังขึ้นหม้ออย่างไม่ชอบใจนัก อีกฝ่ายก็จ้องกลับด้วยสายตาค่อนข้างกระด้าง

“พูดอะไรให้เกียรติเขาบ้าง กูไม่เคยอะไรกับเขาขนาดนั้น”

เพื่อนที่เหลือลอบมองกันเพราะพอรู้ว่าทั้งคู่เคยหมายปองจินต์จุฑา แต่ฝ่ายหญิงเลือกอิสระ

“แต่กูก็สงสัยเหมือนไอ้ชิตนั่นแหละว่ามึงจะเลือกน้องแพรแทนจินนี่จริงๆ เหรอวะ” วโรตม์ถาม

“กูยังมีเวลาอีกมากที่จะหาเมีย แต่กูไม่ชอบผู้หญิงที่มาเจ้ากี้เจ้าการกับชีวิตกูเกินไป”

“ผู้หญิงคนไหนก็ทำใจไม่ได้หรือเปล่าว่า ถ้ามึงมีคนอื่นระหว่างที่มีเขาอยู่ด้วย ทำไมมึงไม่กินน้องแพรในที่ลับ แล้วคบจินนี่ออกหน้าถึงเวลาเงินมันก็ต้องต่อเงินไม่ใช่หรอวะ”

อิสระไม่ตอบ แต่ยกเหล่าที่สาทิสซงให้สอดเข้าลำคอเพราะอารมณ์ยังขุ่นมัวที่โดนผู้หญิงตบหน้า

เขาเพิ่งแวะไปหาจินต์จุฑาที่คอนโดมิเนียมส่วนตัวของเธอเพื่อ
ระบายอารมณ์ หลังถูกสาวที่หมายปองอีกคนซึ่งหนี แต่นอกจากเธอ
จะไม่อินอ่อนเล่นสนุกด้วยเหมือนทุกครั้ง ยังชวนเขาทะเลาะด้วย
ท่าทางเย็นชา เขายังรู้ว่าจะเลิกกับเขาไปคบคนอื่นที่มีมาให้เลือกไม่
ว่างเว้น

‘นึกว่าฉันเป็นของตายของคุณหรือไง!’

‘โธ่ จินนี่ ก็ไหนตอนแรกคุณบอกเองว่าให้เราดูๆ กันไปก่อน’

‘แต่ไม่ได้หมายความว่า คุณจะคบผู้หญิงซ้อนตอนดูใจกับฉันนี่’

‘คุณยังไม่ตกลงเป็นแฟนผมเลยนะ’ อิศระแสรังโอดครวญ

หญิงสาวตาลุกวาวมากกว่าเดิมเมื่อตวาดใส่อย่างเหลืออด
‘แล้วที่เราเอากันบนเตียง บนพื้น ในห้องน้ำ เกือบทุกตารางนิ้วใน
คอนโดของฉันนี่ คนไม่ใช่แฟนเขาทำกันหรือไงอะ!’

‘มันเป็นเซ็กซ์ที่เราต่างสนุกกัน...โอ๊ะ!’

เขาพูดไม่ทันจบเมื่อฝ่ามือของจินต์จุฑาฟาดเต็มแรงลงบนชีก
หน้าข้างหนึ่ง

หล่อนยังตวาดใส่ ‘ไอ้หน้าตัวเมีย! คุณคิดว่าฉันเที่ยวนอนกับ
ผู้ชายไปทั่วถ้าไม่คิดจริงจังอะ’

‘ผมไม่ได้...’ อิศระขบกราม มือกำแน่น ไม่เผยธาตุแท้ออกไป
เพราะเรียกว่ายังใหม่ต่อกันทั้งคู่

อีกทั้งภาม บิดาของเธอยังเป็นผู้ดีเก่าที่ร่ำรวยเช่นเดียวกับพินดา
มารดาของเธอซึ่งมาจากสายนักธุรกิจ จึงกล่าวได้ว่าจินต์จุฑาเป็น
ไฮโซรุ่นใหม่ที่พร้อมด้วยคุณสมบัติอันเป็นที่หมายปองของชายหนุ่ม
ระดับเดียวกับเขา

เธอสวย มีเสน่ห์เร้าร้อนน่าดูในวัยเพียงยี่สิบสองปี ทำเขา
หลงใหลอยู่พักใหญ่ กระทั่งเห็นหญิงสาวอีกคนที่แตกต่างจากจินต์จุฑา
เหมือนหน้ามือกับหลังมือ

คุณากรรณสบตากับเขาโดยไม่ตั้งใจคราวมีกิจกรรมของมหาวิทยาลัยเมื่อทั้งคู่พบกันหนแรก

เธอมองอย่างใคร่รู้เพียงนิดเดียวเมื่อรู้ตัวว่าถูกจ้อง และส่งยิ้มให้ก่อนหันหนีเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

เป็นรอยยิ้มที่ตราตรึงอย่างน่าพิศวงสำหรับอิสระ จนต้องหาทางรู้จักกับเธอ และคิดว่าคง 'ไม่ยาก'

ทว่าเมื่อถูกตาต้องใจมากขึ้นและเริ่มตามจับ เขากลับพบว่า ภายใต้อำนาจเป็นมิตรกับทุกคน เธอ 'ยาก' กว่าผู้หญิงที่เขากำลังควงอยู่เป็นร้อยเท่า

ดูอ่อนหวาน ใสซื่อ เหมือนอ่อนต่อโลก แต่กลับแฝงความเข้มแข็งและคล้ายรู้เท่าทัน

เหมือนสาวเรียบร้อยหน้าตาดีที่ไม่โดดเด่นอะไรนัก แต่กลับแย่งวชนวนลุ่มหลงขึ้นทุกทีที่ได้มอง

เหมือนเข้าถึงง่าย แต่เอาเข้าจริงกลับไว้ตัวเหมือนมีกำแพงชนิดหนึ่งตั้งไว้สูงลิบด้วยกรอบของกุลสตรีที่ทำให้อิสระไม่กล้าผลิผลามด้วยไม่เคยเจอผู้หญิงแบบเธอมาก่อน

เธอเคยออกไปกินข้าวกับเขาเพียงสองหนเพราะลูกตื้อ หนหนึ่งในโรงอาหารของมหาวิทยาลัยสองต่อสอง

อีกหนมีเพื่อนสนิทในกลุ่มของเธอไปเป็นก้ำขวางคอก ก่อนที่เธอจะไม่รับนับเมื่อระแคะระคายเรื่องจิ้นตัจจุทา

การก้านัดด้วยของขวัญและคำหวานมากมายกลับให้ผลตรงข้ามกับผู้หญิงอื่น คือเขาถูกมองด้วยสายตากังขาถึงไม่เชื่อใจ ซึ่งเป็นสิ่งที่อิสระไม่เคยมีประสบการณ์จากสาว ๆ ที่เคยผ่านมา

เมื่อพยายามหาข่าวเกี่ยวกับตัวเธอและครอบครัว ชายหนุ่มก็รู้เพียงว่าเธอเป็นพี่น้องคนกลางจากสามโบเถา คนโตเป็นนักแสดง เน้นบทนางร้ายที่กำลังมีชื่อเสียง คนเล็กที่เขาไม่เคยเห็นเพิ่งเป็น

เฟรชชีในรั้วมหาวิทยาลัย

อุณากรรณเหลือมารดาคนเดียว เคยมีฐานะปานกลางและดีขึ้นเมื่อซาฎุาหรือพุดพิชญา พี่สาวของเธอเริ่มมีงานแสดงซุก แต่สุคนธ์ดีเป็นนามสกุลคั่นหูในกลุ่มตระกูลเก่าที่เป็นรากเหง้าผู้ดี

เขาเคยปรามาสในใจว่าเธอคงเล่นตัวเพื่อเพิ่มมูลค่าให้ตัวเอง เหมือนที่สาว ๆ บางคนชอบทำ

แต่เมื่อเวลาผ่านไป อิศระก็รู้ว่าตนตัดสินใจผิดตามเคย อุณากรรณไม่เคยมีเพื่อนชายแม้จะมีใครหลายคนหมายปองในตัวเธอ ไม่ใช่เด็กเที่ยว และไม่เคยมีประวัติในทางเสียหายน

หญิงสาวมีผลการเรียนดี อยู่ในกลุ่มเพื่อนซึ่งเป็นเด็กเรียนเหมือนกัน และเพื่อนที่ว่ายยังไม่สนใจจะเป็นสะพานหรือเปิดช่องให้เขาตามจีบเธอ ไม่เห็นแก่อามิสสินจ้างใดๆ ซ้ำยังมองเขาด้วยสายตาคลางแคลงเมื่อได้รับข้อเสนอ

ชายหนุ่มเคยลองติดต่อหนักและแกล้งหายไปเพื่อดูท่าที และพบว่าเธอเป็นปกติดีเมื่อเขาไม่มา คล้ายกับว่าการอยู่หรือไปของเขาไม่มีผลต่อเธอ กลับเป็นเขาเองที่ตัดใจไม่ได้

และถึงจะอ่านเธอแทบไม่ออก แต่ชายหนุ่มกลับใจเต็มแรงและเป็นสุขทุกครั้งที่ได้อยู่ใกล้เธอ

ของที่ไม่เคยเอื้อมถึง นานวันยิ่งดูสูงค่าน่าครอบครอง ชวนใฝ่ฝันจนเขาเคยเก็บเธอมาจินตนาการถึงเมื่อมีอะไรกับจินตจุฑา เกือบจะผลอตะโกนชื่อของเธอออกมาในตอนสำคัญ โชคดีที่ยังพอมีสติยับยั้งเอาไว้

“เฮ้ย! เป็นไรวะ เจียบไปเลยมึง” วโรตม์เอาไหล่มากระแทกเมื่ออยู่ๆ คนที่ถูกแซวก็มีท่าทางเหม่อลอย

“กูไม่ชอบที่มีคนลามปามเรื่องส่วนตัวของกูนะสิ” ปรายตามองเพราะยังไม่โหดที่มันพาดพิงถึง ‘เธอ’

“เออๆ ภูเขาโทษที่ปากไม่ดี” วโรตม์ยอมอ่อนข้อก่อน “แต่มีงจะเหยียบเรือสองแควอย่างนี้จริงอะ”

“ภูเพิ่งอายุยี่สิบเจ็ด ยังไม่คิดที่จะแต่งงานเร็วๆ นี้”

“แล้วเงินนี่เขาจะยอมอะ ในเมื่อเขาสวyleftอกได้ขนาดนั้น”

“ขอแค่ไม่มีใครแถนนี้เข้ามาจุ่น ภูก็จัดการเรื่องนี้ได้”

วโรตม์และสาทิสหันมองอนุชิตแวนเดียวก่อนรีบเออออ ส่วนลูกชายของรอง ผบ. ตร. แคยกไหล่

หนึ่งเดือนต่อมา...

อุณากรรณเดินเลาะมุมอาคารเก่าแก่ตามทางที่จะออกไปยังประตูรั้วมหาวิทยาลัยเพื่อนั่งรถเมล์กลับบ้าน เพราะวันนี้ไม่ได้ขับ ‘พีนางแยม’ หรือรถนิสสันกลางเก่ากลางใหม่สำหรับใช้ในบ้านมาเรียน เนื่องจากเพิ่งส่งซ่อมทำสี ซึ่งถูกรถคันอื่นเฉี่ยวชนเมื่อสัปดาห์ที่ผ่านมา ทว่าเกือบเบรคตัวไม่อยู่ เมื่อมีสตรีสามคนเดินมาดักหน้าในระยะจวนตัว

“โธ๊ะ!”

“เดินยังไง ไม่ดูตาม้าตาเรือ!”

“ขอโทษคะ” บอกพยางค์กอดเท็กซ์บุ๊กเล่มหนาแน่นเมื่อเห็นว่านักศึกษาซึ่งขวางอยู่มีใครบ้าง

ถือเป็นหนที่สองที่เธอพบจินต์จุฑาและเพื่อนสนิทชื่อคณางค์ กับจอมนรีแบบประจันหน้า

“เดินไม่ดูทางนะไม่เท่าไรหรอก แต่จะจับผู้ชายไม่ดูว่าเขามีเจ้าของหรือยังคงแยกว่า เธอว่ามั๊ย”

“...”

“ฉันทถาม หูหนวกหรือไง!” คนกระซกเสียงถามคือจอมนรี

“คะ”

“ถ้าจั้นเธอยังยุ่งกับพี่อิสทำไม” คณางค์เป็นคนถามด้วยสีหน้า

สงสัย ขณะที่อุณากรรณกำลังสบตากับต้นเรื่องคือจินต์จุฑาอย่างไม่สบายใจ

“แพรรกับฟีสไม่ได้เป็นอะไรกันนะคะ คุณจินนี่”

คนที่เธอพูดด้วยยิ้มเยาะ “อิสมาทาเธอ มีคนเห็นค่อนข้างจะได้ เธอจะบอกว่าเขามาเอง?”

“ใช่ค่ะ”

“เธอปฏิเสธว่าไม่มีใจกับเพื่อนชายของฉัน?”

อุณากรรณนึกหน้าก่อนส่ายหัว แต่ทำให้คนมองโพล่คิดไปว่า เธอกำลังโกหก

“ถ้าเธอไม่ชอบก็ไล่เขาไปสิ เท่าที่รู้เขายังมาที่นี้อีกหลายหนหลังจากวันที่จินนี่กับพวกฉันตามมาดู” จอมนรีเล่นงานแทนเพื่อนตามเคย พร้อมชิงตาสู่สาวรุ่นน้องที่ใบหน้าเรียวสลดซีดลง

“แพรรบอกฟีสแล้วว่าไม่ให้มาอีก”

“เลิกตัดจรีตแทนตัวว่าแพรอย่างนั้นแพรอย่างนี้ซะที ฉันละเกลียดพวกใส่อ้อมฉากที่แกล้งทำตัวน่ารักน่าสงสารให้ผู้ชายอยากปกป้องอย่างเธอเข้าได้ มีแต่ฟีสนั่นแหละที่หลงเชื่อวามารยาแบบตกยุคเป็นนิสัยจริงๆ ของเธอ”

อุณากรรณสะอึกจนหน้าชา เพราะไม่เคยถูกหาเรื่องด้วยถ้อยคำกล่าวหาร้ายกาจทำนองนี้

“เรื่องอิส เธอจะว่ายังไง” จินต์จุฑาทัดบทเมื่อยกมือห้ามจอมนรีที่ทำท่าจะเล่นงานต่อ

“ฉันพูดความจริงเรื่องฟีส คุณจินนี่...ช่วยจัดการด้วยตัวเองดีไหมคะ”

นัยน์ตาของไฮโซสาววาววับขึ้นด้วยโทสะ ทำเอาคนถูกมองยืนเกร็งเพราะทำตัวไม่ถูก

“ฉันรู้ว่าอิสเจ้าชู้ แต่เขาจะยังหน้าด้านต่อแยะเธอเธอดีถ้าถูก

ผู้หญิงปฏิเสธเด็ดขาด”

“เธอคงใช้มารยาทแก้งไส่ตัดพ้อต่อว่า เพราะจะหาทางให้ฟ้อิสยอมเลิกกับฉันนี้มากกว่า” จอมนรีเป็นลูกคู่ตามเคย

คนหัวเดียวกระเทียมลีบนิ้วหน้า “ฉันจะลงทุนขนาดนั้นเพื่อให้ได้ผู้ชายอย่างฟ้อิสมาทำไมคะ”

จินต์จุฑาเลิกคิ้ว “ผู้ชายอย่างอิสมันเป็นอย่างไง”

“ขาดความซื่อสัตย์ ไม่รู้จักพอ” อุณการรณสบตากับคู่กรณีตัวจริงเมื่อขยายความเสี่ยงอ่อน “ต่อให้แย่งชิงมาก็ยึดไว้ได้แค่ช่วงเวลาหนึ่ง เพราะเมื่อไหร่ที่เจอใครถูกใจกว่า เขาก็คงหาทางไปมีคนอื่นต่อจนได้”

คนฟังจันนิดเดียวก็ยิ้มเยาะ “ฉันยังไม่เคยเห็นผู้ชายคนไหนจะซื่อสัตย์กับผู้หญิงคนเดียวได้ แม้แต่พ่อฉันเอง”

“พ่อของฉันซื่อสัตย์กับแม่คนเดียวจนถึงวันที่ท่านไม่มีลมหายใจ”

“โธ้ย! อย่าฟังมันนะจันนี่” จอมนรีรีบไววายเมื่อเห็นจินต์จุฑาเม้มปาก “แกกำลังกล่อมให้เพื่อนฉันถอดใจเทเขาก่อน จะได้ไม่ต้องเหนื่อยแย่งฟ้อิสมาเองละสิ”

“หรือไม่ก็แก้ตัวเพราะกลัวพวกเราเล่นงาน” คณางค์ออกความเห็น

“เจียบทั้งคู่นั้นแหละ” จินต์จุฑาทถอนใจหงุดหงิด “พวกเธอไปรอกทางโน้นก่อน ฉันจะพูดธุระของตัวเอง”

คณางค์ยกไหล่เดินไปก่อนเมื่อโดนไล่ จอมนรีเลยฮึดฮัดตามไปด้วยท่าทางไม่สບอารมณ์

จินต์จุฑายืนพูดอยู่กับคู่กรณีโดยไม่มีใครได้ยินแคะไม่กี่ประโยคก็สะบัดหน้าเดินจากมา

“จันนี่ตกลงกับมันว่ายังไงบ้าง”

“ไม่รู้สักเรื่องจะตายมัย!” คนที่อารมณ์ไม่ดีหันไปตวาดใส่จอม-
นรีที่หน้าเสี่ย

“อะไร มีคนตามคือพี่แพร ไล่ก็ไม่ยอมไป!”

ตัวร้ายของบ้านที่เพิ่งเป็นนิสิตปีแรกในรั้วมหาวิทยาลัยยกซ้อน
ขนมค้างหลังอุณการณแล้วเรื่องของอิสระให้ฟัง แต่ไม่เคยถึงเรื่องที่
จินตจุฑาพาเพื่อนมาชมหมู่เพราะสาเหตุสองประการ

อย่างแรกคือ สุพรรณนิการ์อาจตามไปอาละวาดกลายเป็นเรื่องราว
ใหญ่โต

น้องสาวของเธอมีนิสัยร่าเริง ช่างออกด้ออันประจบแม่กับพี่ๆ
เพราะถูกโอบด้วยเป็นน้องเล็กของบ้าน แต่เป็นพวกเลือดร้อนรักแรง
เกลียดแรงที่นับวันแววของ ‘ตัวร้าย’ ยิ่งเพิ่มพูนตามวัย เจ้าตัวยังหัวดี
กว่าใครพอๆ กับความเจ้าเล่ห์ ฉลาดทันคน และร้ายกว่าพี่น้องในบ้าน

อย่างที่สองคืออุณการณไม่ยอมให้คนในครอบครัวไม่สบายใจ
ด้วยคิดว่าอีกฝ่ายคงแค่ขูให้เธอกลับ

“พี่ปฏิเสธไม่ยอมเจอหลายหน แต่พี่อิสมีตารางเรียนแล้วชอบ
มาดักกรอ”

“เขาเป็นใครคะ อีตาพี่อิสนี่ นามสกุลฟังดูคูนๆ”

“ครอบครัวนักธุรกิจ บริษัทแอลเอ็น โฮลดิ้งส์ไง”

“อ้อ...” ตัวร้ายลากเสียงเพราะเป็นคนสนใจเรื่องธุรกิจและเงินๆ
ทองๆ มาแต่ไหนแต่ไร พอๆ กับความงกเข้าเส้นเลือดจนเลือกสอบเข้า
คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชีภาคอินเตอร์ได้สนใจ “เป็นมัลติ-
คอมปานีทำเกี่ยวกับสารเคมี เยื่อกระดาษ ปุ๋ย พอลิเมอร์อะไรเทือก
นั้นไซ่มะ ถือเป็นเจ้าใหญ่ของบ้านเรา แต่ยังแพ็คเคนต์ อินด์สตรี้ส์”

“ที่เป็นบริษัทข้ามชาติหรือเปล่า” อุณการณถามถึงบริษัทหลัง
เพราะชื่อคูนๆ

กลับเอง

แต่ถ้าวันไหนกลับหลังตะวันตกดิน จะต้องมีเพื่อนคนใดคนหนึ่ง ขับรถมาส่งถึงประตูรั้วเสมอ

แรกๆ อุณากรรณไม่ยอมให้น้องเดินทางเองเพราะเป็นห่วง แต่มีช่วงหนึ่งที่มารดาสุขภาพแยลง เธอจำเป็นต้องรีบกลับมาดูแลจึงกำชับให้น้องระวังตัว คอยโทร. เช็คเมื่อออกจากมหาวิทยาลัยและโทร. ตามระหว่างเดินทางทุกครั้ง แต่ผลก็ไม่ก็เดือนตัวร้ายก็คล่องแคล่วยิ่งกว่าเธอ ซ้ำยังมีเพื่อนฝูงสับเปลี่ยนคอยแวะเวียนมาส่งมิได้ขาด

ประยงค์เกรงใจเพื่อนของลูกจึงเรียกอุณิกินข้าวและทำขนมเลี้ยง ทั้งยังทำอาหารหรือเก็บผักผลไม้ปลอดสารพิษที่ปลูกเองในสวนจัด ตะกร้าสวยงามฝากให้พ่อแม่ของเพื่อนลูกอยู่เนืองๆ การเรียนของมารดานั้นอยู่ในขั้นต้นตำรับชาววัง เก่งทั้งงานฝีมือ เครื่องคาวหวาน แม้กระทั่งอาหารฝรั่งหลายชนิด ใครได้ลองเป็นต้องติดใจทุกรายไป

เพราะเหตุนั้นเลยมีแต่คนขันอาสาอยากมาส่งสุพรรณิการ์ถึงบ้านจนแทบไม่ต้องนั่งรถเมล์ ซึ่งเจ้าตัวจะตอบแทนด้วยการช่วยตีวหนังสือให้เพื่อนๆ เพราะมีผลการเรียนยอดเยี่ยมมาแต่ไหนแต่ไร

อิสระมาหาอุณากรรณถึงคณะอีกหลายครั้งหลังจากนั้น

โดยมีน้องสาวซึ่งมารดาช่วยออกหน้าแทน

“พี่แพรรออยู่ตรงนี้ก่อน เค้าจัดการเอง”

“จะดีเหรอ”

“ดีกว่าให้แฟนเขารู้ว่าพี่แพรรลงไปเจออีตาพี่อิส”

โดนไฉนนั้นเข้าอุณากรรณเลยพูดไม่ออก แต่ยังแอบดูห่างๆ เพื่อให้แน่ใจว่าจะไม่มีเหตุบานปลาย ด้วยรู้ฤทธิ์ของตัวร้ายดี เพราะมีผลงานให้ประจักษ์มาแล้วหลายครั้ง

“จำได้ไหม สัญญากับพี่ว่ายังไง”

“เค้าไม่ใช่ปลาทองซะหน่อย” น้องเล็กทำหน้าตุ้ม เลยโดนจิ้ม
แก้มยุบ “ฮือ...”

“เราแค่มาช่วยพี่แก้ปัญหา ไม่ได้มาสร้างศัตรู”

“เค้ารู้แล้วๆ เพราะมีเรื่องกับเศรษฐีอย่างพวกลักษณะนาราคง
ไม่ดีแน่” สวน้อยย้ำประโยคที่เธอบอก

“ถ้ารู้แล้วก็อย่าก่อเรื่องล่ะ”

สวน้อยพยักหน้าตุ้มให้แล้ววิ่งลงบันไดไป อุณากรรณไม่รู้ว่
น้องใช้วิธีไหน แต่แค่ไม่ถึงสิบนาทีก็เดินลอยหน้ากลับขึ้นมารายงานผล
เสียงเจ็ดยแจ้วง่าย ๆ

“เขากลับไปแล้ว เราก็กลับบ้านเถอะ”

“ไหมบอกว่าไง ทำไมเขายอมกลับ” ตามอย่างฉนวน เพราะฟังดู
ง่ายเหลือเกิน

“มันเป็นความลับทางการค้า” บอกเสียงสูงพร้อมทำหน้ามี
เลศนัย “ถ้าอยากรู้ กลับไปก็ทำต้มกะทิสายบัวใส่ปลาทุกะขนมซ่อม่วง
เลี้ยงเค้าก่อนสิ”

อุณากรรณโยกหัวน้องอย่างหมั่นไส้ระคนเอ็นดู “พี่ก็ทำกับข้าว
ให้เรากินทุกวันอยู่แล้วไม่ใช่หรอ”

คุณสมบัติของแม่ศรีเรือนนั้นประยงค์ถ่ายทอดให้ลูกสาวทุกคน
แต่มีเพียงอุณากรรณที่รับมาเต็มที่เพราะต้องช่วยดูแลแม่ที่ป่วยหนัก
และเลี้ยงน้องหลังมรณกรรมอันเลวร้ายของบิดา เลยกกลายเป็นความ
ชอบส่วนตัวมาโดยปริยาย

พูดพิชญาพอมีฝีมือ แต่ที่ไม่มีคือเวลา เพราะเจ้าตัวต้องทำงาน
หาเงินตั้งแต่ยังเรียนไม่จบ

ส่วนลูกสาวคนสุดท้องแม้จะหัวดีก็ว่าทุกคน แต่งานบ้านงาน
เรือนแค่พอดูเฝ้าเอาตัวรอด ช่วยได้ดีแค่แรงงานระดับล่างอย่างทำ
ความสะอาด ทิ้งขยะ วิ่งไปซื้อของ เก็บเครื่องปรุงในสวน หรืองาน

ตามรีเคอร์สท์ของพี่สาวและมารดา

“ทำทุกวัน แต่เค้าไม่ได้กินต้มกะทิสายบัวมานานแล้ว”

“เครื่องปรุงที่บ้านก็มี เดี่ยวเราแวะซื้อสายบัว ปลาทุ กุ้งของสด
ที่ตลาดก่อนเข้าบ้านก็แล้วกัน”

“รักพี่แพรมากที่สุด”

“พี่ขอโทษที่ทำให้เราต้องรบกวนด้วย”

“หุ่ย เรื่องแค่นี้เอง แต่ใหม่ว่าอิตาพี่อัสไม่ยอมรามือง่ายๆ หรอก”

นัยน์ตาของสาวน้อยวาววับเมื่อเมินหน้าซ่อนอารมณ์ไปทางอื่น
คุณากรรณที่ไม่เห็นจึงพยักหน้าอย่างกัลลัดกลุ้มเพราะคิดเหมือนกัน
ด้วยถึงไม่ซิดเชื่อพอจะรู้นิสัยที่แท้จริงของเขานัก แต่ถูกเธอปฏิเสธ
หลายหน เขายังวนเวียนกลับมาไม่เลิก คงไม่หายตัวเพียงครั้งแรก
ที่เธอส่งน้องไปจัดการกรรมัง

ความเข้าใจของสองพี่น้องเกี่ยวกับอิสระแทบไม่ผิดจาก

ความจริงนัก

ชายหนุ่มยังแวะมาที่คณะอีกหลายครั้งก่อนที่เขาจะเรียนจบ
แม้จะทิ้งระยะห่างขึ้น และมีสุพรรณิการ์ช่วยจัดการเช่นเคย ยกเว้น
ครั้งสุดท้ายที่น้องสาวติดเรียนหลายชั่วโมง ส่วนคุณากรรณซึ่งเล็กก่อน
จึงนั่งอ่านหนังสือรอ

“น้องแพร จะหลบหน้าพี่ถึงเมื่อไหร่ครับ”

“อู๊ย!” คุณากรรณผุดลุกอย่างตกใจด้วยไม่ทันตั้งตัว “พี่อัส...
มาได้ยังไงคะ”

“พี่รู้ว่าตอนนี้น้องสาวแพรคงติดเรียน”

“ทำไมพี่อัสรู้ตารางเรียนของน้องไหม”

อิสระเผลอทำสีหน้าระหว่างความเต็มกลืนกับขุ่นเคือง แต่
เปลี่ยนเป็นการตัดพ้อได้รวดเร็ว

“ที่คิดถึงน้องแพร ต้องหาทางมาเจอจนได้”

หญิงสาวผอมลมหายใจด้วยสีหน้าสงบนิ่ง “เมื่อไหร่พี่อัสจะ
เข้าใจว่ามันเป็นไปได้”

“ถ้าพี่บอกเลิกกับจีนนี่แล้ว?”

อูณากรรณอึ้ง “ตั้งแต่เมื่อไหร่คะ”

“นั่นสิ ตั้งแต่เมื่อไหร่คะ”

อัสระยังไม่ทันตอบเพราะมีเสียงแทรกขึ้นก่อน และทำให้เขา
หน้าเปลี่ยนสีทันที “จีนนี่!”

จินต์จุฑาเหลือบมองรุ่นน้องที่ยืนตัวแข็งด้วยสายตาระด้างและ
แข็งกร้าวขึ้นเมื่อเบนหาแฟนหนุ่ม “คุณสัญญากับฉันดีดีว่าจะเลิก
ข้องแหวะกับผู้หญิงอื่นโดยเฉพาะรายนี้ แต่กลับไม่เคยรักษาคำพูด”

“ผม...”

“ที่ผ่านมามีฉันคอยให้คุณหลายครั้ง แต่ถ้ายอมถูกสนตะพายต่อ
ฉันคงยิ่งกว่าลา” ไฮโซสาวบอกแล้วล้วงกระดาศีบักบางออกมาจาก
กระเป๋าแอร์เมสที่หิ้วอยู่พาดใส่หน้าของอัสระ “เอาของคุณคืนไป!”

ชายหนุ่มคว่ำกระดาศีที่จะหล่นขึ้นมาคลี๊ด ก่อนรีบคว้าแขนของ
จินต์จุฑาที่กำลังจะเดินหนี “เดี๋ยวจีนนี่ นี่มันไบเซนธอราคาที่ผมฝากไป
ให้คุณแม่ของคุณนะครับ เรื่องงานไม่เกี่ยวกับเรื่องของเรา”

“สำหรับฉันมันเกี่ยวทุกอย่าง” หญิงสาวยิ้มหยัน “คุณแม่กำลัง
ฝึกงานให้ฉัน กับให้สิทธิพิจารณาซัพพลายเออร์รายใหม่ เรากำลัง
อยากเปลี่ยนไปใช้บริการของเคนต์ อินดัสตรีส์พอดดี เพราะคุณสวัสดิดี
เพิ่งเข้ามาคุยด้วยตัวเอง”

สีหน้าของอัสระเปลี่ยนในทันใด “คุณกำลังเอางานมาปนกับ
เรื่องส่วนตัว บริษัทของเราค้าขายกันมานาน”

“เรื่องส่วนตัวฉันยังเชื่อใจคุณไม่ได้” จินต์จุฑาส่งสายตาเหยียด
พยายามจับหน้าหล่อเหลาแดงก่ำ “แล้วจะให้ฉันไว้ใจคุณในเรื่องที่ต้อง

อาศัยความน่าเชื่อถือมากกว่าอย่างเรื่องธุรกิจได้ยังไง”

“ไม่ใช่เพราะคุณกำลังก๊อปปี้ไอ้วัดเรอะ!”

ไฮโซสาวร่างสูงโปร่งที่กำลังจะเดินจากไปชะงัก แต่สีหน้าเมื่อหันกลับมาสาแค้นใจ “คุณหนึ่งหรือไง อิศระ”

“คุณเคยมีอะไรกับผม ถ้าไอ้วัดรู้มันจะว่ายังไง”

“คุณวัดคงไม่ถือเพราะเป็นลูกครึ่ง เกิดแล้วเรียนเมืองนอกมาตั้งแต่เด็ก นี่ยังไม่นับว่าเขาทั้งรูปหล่อ ร่ำรวย เทือกเถาเหล่ากอดีเลิศ คนอย่างนี้คงฉลาดเกินกว่าจะมองหาแค่พรหมจรรย์ของผู้หญิง” น้ำเสียงที่ยกย่องคุณสมบัติของชายหนุ่มอีกคนเชือดเฉือนให้คนฟังเจ็บใจเล่น “เขามีดีกว่าคุณเป็นสิบเท่า ที่สำคัญยังไม่เคยมีข่าวนอกใจผู้หญิงสักที”

“มันจะนอกใจได้ยังไง ในเมื่อไม่เคยยอมรับใครเป็นแฟน เขาแต่มีตัวไปทั่ว”

“ฉันเองก็เคยพรีมาบ้างก่อนที่เราจะมีอะไรๆ กัน” ไฮโซสาวบอกด้วยท่าทางไม่ยั้ง “เลยรู้ว่าผู้ชายบางคนถึงจะดูเป็นเพลย์บอยเหมือนกัน แต่เนื้อแท้กลับเป็นสุภาพบุรุษ มีความจริงใจให้ผู้หญิงไม่เคยหลอกใครเพื่อใช้ความรักเป็นสะพานอำนวยความสะดวกให้ตัวเอง แล้วยังเที่ยวโกหกไปวันๆ เพราะอยากหลอกฟันผู้หญิงอื่น”

“พูดจาให้เกียรติกันบ้าง จินนี่”

“คนอย่างคุณยังเหลือเกียรติอะไรให้ฉันต้องพูดดีด้วย อ้อ!” ประโยคหลังจินตจุฑาเหลือบมองอุณาภรณ์ที่เก็บข้าวของกำลังเตรียมทิ้ง “ผู้ชายคนนี้ฉันเทแล้ว ถ้าเธออยากใช้ต่อกก็เชิญ!”

หญิงสาวร่างสูงโปร่งหันหลังเดินจากไปทันทีที่พูดจบ อุณาภรณ์จึงเหลือบมองอิสระอย่างเกรงใจ

“แพรขอตัวก่อนนะคะ”

“น้องแพรคงคิดว่าพี่เลวเหมือนที่จินนี่ว่า”

“แพรวไม่มีหน้าที่ตัดสินใครหรือคะ ส่วนคุณจินนี่เธอคงโกรธมากเป็นธรรมดา”

“พี่เองก็โกรธถึงอยากเลิกกับเขา จินนี่ถูกสปอยล์จนเคยตัว พอโกรธขึ้นมาก็ชวณหะเลาะ หาวว่าพี่คบเขาเพราะผลประโยชน์ของที่บ้าน อย่างกับลักษณะนาราของพี่มันกระจอกกว่าพวกกฤดาภกุล” หนู่มหล่อกระแทกเสียง

“ทราบมาว่ากฤดาภกุลเป็นตระกูลเก่า แพรวเชื่อว่าเทือกเถาเหล่ากอของบรรพบุรุษก็มีส่วนสำคัญที่ทำให้ลูกหลานได้รับการอบรมมาดี ผู้หญิงอย่างคุณจินนี่หาไม่ได้ง่าย พี่อิสลองกลับไปทบทวนดูใหม่ดีกว่านะคะ”

“แต่ตอนนี้พี่เป็นอิสระแล้ว น้องแพรวจะไม่ยอมคบกับพี่หรือครับ”

หญิงสาวสายหน้า “แทนที่จะถามแพรว พี่อิสต้องถามตัวเองว่า ต้องการอะไรแน่”

“พี่ไม่เข้าใจ”

“ผู้หญิงบางคนให้พี่อิสได้แค่ความรัก แต่บางคนก็ให้อีกหนึ่งได้ด้วย แพรวไม่ได้หมายถึงแค่เงินทองหรือผลประโยชน์ฉาบฉวยนะคะ แต่พี่อิสมาจากครอบครัวใหญ่” ถ้อยคำที่เลือกใช้นุ่มนวล ระมัดระวัง ทั้งสายตาก็ไม่มีแววตำหนิเจือปนอยู่ “ถ้าอาศัยแค่ความรัก แต่สองฝ่ายไม่มั่นคงต่อกันมากพอตอนที่ต้องเผชิญกับบททดสอบมากมายที่จะตามมา วันหนึ่งความรักก็คงจืดจาง ยากที่จะประคับประคองความสัมพันธ์เอาไว้ได้”

อิสระจ้องเธอด้วยความรู้สึกที่แตกต่างจากที่เคยมองผู้หญิงทุกคน “น้องแพรวคงพยายามสอนให้พี่ละอายใจ”

“พี่อิสมีประสบการณ์ทุกอย่างมากกว่า แพรวไม่กล้าบังอาจไปสั่งสอนหรือคะ”

“ถ้าวันหนึ่งพี่พิสูจน์ได้ว่าจริงใจกับน้องแพรละ”

“รอให้ถึงวันนั้น พี่อิสค่อยมาถามพี่แพรใหม่ดีกว่าค่ะ!”

เสียงที่ว่าเป็นของสาวน้อยคนหนึ่ง ทำให้อุณากรรณลอบผ่อนลมหายใจอย่างโล่งอก

สุพรรณิการิในชุดนักศึกษาพาตัวเข้ามาขวางระหว่างพี่สาวกับหนุ่มเจ้าชู้ด้วยท่าทางเอาเรื่อง

น้องสาวของอุณากรรณนั้นจัดอยู่ในขั้นสวายน่ารักชนิดที่ทำให้ชายหนุ่มเพ้อหาได้ แน่แน่นอนว่าสวຍโดดเด่นกว่าพี่สาว แต่อิสระกลับรู้สึกเหมือนเผชิญหน้ากับนางมารจำแลงทุกครั้งทีสาวน้อยคนนีปรากฏตัว

“สวัสดิ์ครับน้องใหม่” เขาจำใจทักอย่างเสียไม่ได้ “พี่ต้องกลับมาถามแน่”

ตัวร้ายแฉะยิ้มรับ “แต่ใหม่ว่าพี่อิสอย่าเสียเวลาลงกลับมาเลย ถึงตอนนั้นพี่แพรคงมีคนดีๆ เข้ามาจนเลือกไม่ถูก หรือไม่ก็แต่งงานไปแล้ว”

“น้องแพรอาจจะอยากรอพี่...”

ตัวร้ายหัวเราะเสียงใส “ฮ่าๆๆ คนอยากรอก็ต้องมีใจก่อนสิ พวกเจ้าชู้บางคนนี่น่า...ชอบมั่วไม่เลือก และยังหลงตัวว่ามีดีจนผู้หญิงทุกคนต้องมีใจให้ พอเขาไ้ก็หาว่าเขารัก เขาปฏิเสธยังอุตส่าห์ตีความเข้าข้างตัวว่าเขาอยากรอ”

ใบหน้าหล่อเหลาแดงก่ำ เสียหน้าไม่ว่า แต่ดินตาดีเห็นว่าอุณากรรณลอบยิ้มแฉะหนึ่งเหมือนชั้นน้อง อันหมายความว่าเจ้าตัวคงรู้สึกเช่นนั้นจริง เลยโพล่งออกมา “น้องแพรไม่คิดอะไรกับพี่จริงหรือครับ”

เธอมองเขาอย่างกรงใจแล้วส่ายหน้า ไม่มีความลังเลในแววตา คุ้มมซึ่งทำให้ อิสระ ลักษณะนารา รู้สึกเหมือนถูกหักอกยับเยินเป็น

ครั้งแรก ระคนกับความต้องการอยากเอาชนะเพราะชินกับการทอดทิ้งมากกว่าเป็นฝ่ายถูกทิ้ง

อิสระจากไปแล้ว แต่มุมมองยังมีเงาของสตรีคนหนึ่งยื่นแอบดูด้วยสีหน้าเย็นชา ทว่าสองพี่น้องไม่เห็นเพราะมัวแต่โล่งใจที่ปัญหาของอุณากรรณดูเหมือนจะคลี่คลายในทางที่ดี

“คุณจินนี่เพิ่งกลับก่อนไหมจะมาถึงนิดเดียว” พี่สาวบอก

“แค่รู้แล้ว”

“ทำไมรู้ เราติดเรียนอยู่ไม่ใช่เหรอ”

“ไหมเดาว่าอีตาพี่อัสคงแอบมาหาพี่แพรวตอนติดเรียนนะสิ เลยให้เมธมาช่วยเฝ้าแทน” สว่น้อยเอ่ยถึงพุดิเมธ เพื่อนสนิทในกลุ่มที่เป็นลูกเจ้าของบริษัทส่งออกอาหารทะเลด้วยสีหน้ายิ้มกริ่ม “เมธเขารู้จักคุณจินนี่ เลยโทร. บอกให้รีบมาตั้งแต่เห็นรถของอีตาพี่อัสที่หน้าคณะ บังเอิญคุณจินนี่อยู่แถวนี้พอดี”

“เธอมาจังหวะที่พี่อัสโกหกด้วยสิ” อุณากรรณส่ายหน้า “ไม่รู้ว่าจะกลับมาคืนดีกันไหม”

“เดี๋ยวอีตาพี่อัสก็ตามไปง้ออยู่ดีนั่นแหละ”

“ทำไมเราพูดเหมือนแน่ใจ”

“ข่าวใหม่ดี” สว่น้อยลอยหน้า “มีคนบอกว่าช่วงนี้แอลเอ็นไอโฮลดิ้งส์ของพวกลักษณีนารากำลังเจอמרסุมหนักเพราะพิษเศรษฐกิจ ต้องรีบหาคนมาร่วมทุน หรืออาจถึงขั้นล้มละลาย”

“หืม แล้วคุณจินนี่จะช่วยได้เหรอ”

“บริษัทของคุณจินนี่ตอนนี้เป็นลูกค้ำรายใหญ่ของแอลเอ็นไอโฮลดิ้งส์นี่คะ ถ้าเสียให้คู่แข่งช่วงนี้คงแย่ เขายังว่าคุณลักษณีน พ่อของอีตาพี่อัสกำลังพยายามขอกู้เงินจากธนาคารที่พ่อของคุณจินนี่เป็นนายแบงก์อยู่ด้วย”

อุณากรรณนิ้วนหน้าเมื่อคิดตามข่าวที่ตนไม่เคยรู้ “ข้อมูลเราดีจัง”

“ไหมเรียนภาคอินเตอร์นี่ เพื่อนๆ ส่วนใหญ่เป็นพวกลูกหลาน
เจ้าของกิจการซะมาก ละเรื่องแอลเอ็น ไฮลдингส์ ก็กำลังเป็นประเด็น
ร้อนที่พวกนั้นพูดถึงพอดี เพราะทั้งพี่อัสกับคุณจินนี่เรียนอยู่ที่นี้”

“เพิ่งเข้าเรียนปีแรกก็สนใจธุรกิจกันขนาดนี้หรือนี่”

“สายเลือดพ่อค้ามันเข้มข้นนะสิคะ หลายคนช่วยที่บ้านทำงาน
แล้ว รุ่นพี่หลายคนถึงขั้นพักการเรียนไปลงทุนทำธุรกิจเพราะเห็นว่าการ
เรียนทำให้เสียเวลา” สุพรรณนิการ์เปิดรอยยิ้มครั้นเครง “แต่ที่คนสนใจ
มากเพราะมันเป็นข่าวฉาววงในพ่วงเรื่องหุ้นสาวมากกว่า เพราะอีตา
พี่อัสกับคุณจินนี่พอป๊อวลาท์ทั้งคู่”

“อืม ถ้าเป็นอย่างที่เรารู้ก็น่าสนใจ”

“โอ้ย เห็นใจทำไมคะ เป็นแบบนี้สิดี เขาจะได้ไม่มายุ่งกับพี่แพร
อีก”

“ไม่มายุ่งนะดี แต่ที่เขาเดือดร้อนก็น่าสนใจ” หญิงสาวยกมือ
โยกหัวน่อง “เรานี่ยังไง เห็นคนอื่นเป็นทุกข์ไม่นึกเวทนาสงสารเขาบ้าง
เหรื่อ”

“คนดีๆ ก็คงสงสารอยู่เหรื่อ” ตัวร้ายทำปากพู่

ปรากฏว่าคำทำนายของสุพรรณนิการ์กลายเป็นจริง เพราะ
อิสระกลับไปคบหากับจินตจุฑาและหมั้นหมายกันสองปีถัดมา หลัง
ฝ่ายหญิงจบปริญญาโทจากสหรัฐอเมริกา ซึ่งบินไปเรียนต่อทันทีที่
สำเร็จการศึกษา

ส่วนฝ่ายชายเข้าทำงานบริหารของบริษัทเต็มตัว และทำให้
แอลเอ็น ไฮลдингส์ฟื้นวิกฤติ กลับมารุ่งเรืองมากกว่าเดิม ภายในสองปี
เศษ อิสระ ลักษณ์นารา ก็กลายเป็นชื่อของนักธุรกิจรุ่นใหม่ไฟแรง
ที่น่าจับตามอง

อุณากรรณพบชายหนุ่มสองสามครั้งในงานที่มีการรวมตัวของ

เพื่อนร่วมคณะ แม้จะแทบไม่มีโอกาสสนทนากัน แต่สายตาของอิสระ
ยังมองเธออย่างมีความหมาย

สองสามปีนั้นเป็นช่วงที่พุดพิชญาที่มีชื่อเสียงมากขึ้นในวงการ
บันเทิง อุณากรรณเรียนต่อปริญญาโท พร้อมกับได้งานระหว่างนั้น
ในบริษัทเคนต์ อินด์สตรี้ส์ เนื่องจากมีรุ่นพี่ที่สนิทกันเรียกตัวเข้าไป
สมัครและช่วยรับรองให้

ทำงานราวปีครึ่งหญิงสาวก็ได้เลื่อนขั้นเป็นผู้ช่วยของณัฐวรา
พี่เอของนายใหญ่หลังเรียนจบ ซึ่งเป็นช่วงที่ผู้มีพระคุณของครอบครัว
คือ บัญชา ธนภัทรวณิช ถูกลอบยิงเสียชีวิต กลายเป็นข่าวครึกโครม
ที่ได้รับความสนใจจากคนทั้งประเทศ และมีพุดพิชญาเข้าไปเกี่ยวข้อง
ด้วย ถึงจะไม่สนิทกับบัญชาเท่าพี่สาวคนโตที่รักและเคารพท่านไม่
ต่างจากบิดาแท้ๆ แต่มรณกรรมของเขาก็ทำให้ครอบครัวของ ประยงค์
สุกนตรี และลูกๆ วุ่นวายไม่น้อย